

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 13.10.2008
KOM(2008) 640 endelig

2008/0194 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. .../...

om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet

(EØS-relevant tekst)

(forelagt af Kommissionen)

{SEC(2008) 2598}

{SEC(2008) 2599}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUNDEN FOR FORSLAGET

Begrundelse og formål

Dette forslag, der erstatter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 om grænseoverskridende betalinger i euro, er resultatet af en revision, som Kommissionen har arbejdet med siden 2005.

Sigtet med dette initiativ er at erstatte den eksisterende forordning for at tilpasse denne til udviklingen på markedet (indførelsen af det fælles eurobetalingsområde), forbedre beskyttelsen af forbrugernes rettigheder og tilvejebringe en hensigtsmæssig lovramme for udviklingen af et moderne og effektivt betalingssystem i EU. Det tilstræbes også at bringe definitionerne og ordlyden af forordning (EF) nr. 2560/2001 i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked.

Det overordnede formål med revisionen af forordningen er at etablere et indre marked for betalingstjenester i euro med en velfungerende konkurrence, og hvor der ikke er forskel på de administrative ordninger for grænseoverskridende og indenlandske betalinger, for derigennem at skabe betydelige besparelser og fordele for den europæiske økonomi generelt.

Generel baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 om grænseoverskridende betalinger i euro trådte i kraft den 31. december 2001. Den omfatter for indeværende pengeoverførsler, kontanthævninger fra betalingsautomater og elektroniske betalinger (herunder kortbetalinger) i euro op til 50 000 EUR. Det garanteres, at når en forbruger foretager en grænseoverskridende betaling i euro, svarer omkostningen ved dette til en tilsvarende betaling i euro, som foretages inden for vedkommendes egen medlemsstat.

Forordningen har reelt nedbragt gebyrerne for grænseoverskridende betalingstransaktioner i euro til niveauet for indenlandske gebyrer, og den har tilskyndet den europæiske betalingssektor til at opbygge en EU-dækkende betalingsinfrastruktur, der er forudsætningen for at oprette det fælles eurobetalingsområde (SEPA). Denne forordning kan derfor anses for at udgøre startskuddet til SEPA.

Ifølge denne forordnings artikel 8 udarbejder Kommissionen en rapport om anvendelsen af forordningen og forelægger eventuelt ændringsforslag. I Kommissionens rapport KOM(2008) 64 af 11. februar 2008 blev det konkluderet, at der bør stilles forslag om en række ændringer af forordningen med henblik på at imødegå følgende svagheder, som blev påvist i forbindelse med revisionen:

- der er behov for at udvide princippet om ensartede gebyrer til direkte debiteringer, så der skabes lige konkurrencevilkår mellem forskellige betalingsinstrumenter, og det undgås at undergrave formålet med denne forordning ved ikke at lade princippet om ensartede gebyrer gælde for alle elektroniske betalingsinstrumenter,

som opererer på tværs af landegrænser

- der er problemer med håndhævelsen, fordi der ikke er udpeget nationale kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister i relation til forordningen
- det indre marked for betalinger forstyrres af forskelle i indberetningsforpligtelserne angående betalingsbalancestatistikken, og rækkevidden af artiklen om betalingsbalanceindberetningen er uklar.

Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

Da de foreslåede ændringer vil medføre en markant ændring af forordning (EF) nr. 2560/2001, foreslås det at ophæve sidstnævnte og erstatte den med en ny forordning. I den foreliggende form kan forordning (EF) nr. 2560/2001 ikke afhjælpe de ovennævnte problemer. Desuden afviger såvel definitionerne som ordlyden i forordning (EF) nr. 2560/2001 fra direktiv 2007/64/EF, og dette kunne føre til problemer med den juridiske kohærens.

Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål

Målene i forslaget er i overensstemmelse med EU's øvrige politikker og mål. For det første vil de forbedre det europæiske marked for betalingstjenesters funktion. For det andet støtter de overordnet set EU's øvrige politikker, bl.a. forbrugerpolitikken (ved at udligne og nedbringe gebyrerne for grænseoverskridende og indenlandske betalinger til gavn for forbrugerne) og konkurrencepolitikken, ved at etablere ensartede forpligtelser, rettigheder og muligheder for alle markedsdeltagere og gøre det lettere at udbyde betalingstjenester for dermed at øge konkurrencen. De opfylder principperne om, at lovgivningen skal forbedres, og den administrative byrde skal lempes. Ved at lette de økonomiske transaktioner inden for EU bidrager de også til at opfylde Lissabon-strategiens mere overordnede mål, dvs. at fremme økonomisk vækst og jobskabelse.

2. HØRING AF DE INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

Høring af interesserede parter

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Der er i juni 2005 lanceret en rundspørge om virkningerne af forordning (EF) nr. 2560/2001 og andre spørgsmål i tilknytning hertil. Medlemsstaternes myndigheder, finansielle institutioner, handelssammenslutninger og forbrugerorganisationer i alle EU-medlemsstater deltog i denne rundspørge. Den blev efterfulgt af en offentlig høring om indholdet af forordning (EF) nr. 2560/2001 og de eventuelle ændringer (oktober-december 2005).

Kommissionen foretog jævnlige høringer med deltagelse af medlemsstaterne, Den Europæiske Centralbank, finansielle institutioner, forbrugerorganisationer og andre sociale og økonomiske partnere. De to rådgivende udvalg om detailbetalinger (markedsgruppen om betalingssystemer og regeringsekspertgruppen om betalings-systemer) blev løbende holdt underrettet og hørt (bl.a. i december 2007 samt marts og

juni 2008).

Spørgsmål vedrørende betalingsbalanceindberetningen blev drøftet i en række fora, bl.a. i udvalget for penge-, kreditmarkeds- og betalingsbalancestatistik, Eurostat's arbejdsgruppe om betalingsbalance, og en fælles taskforce på højt niveau om anvendelsen af betalingsdata til betalingsbalancestatistikker, som er nedsat af Den Europæiske Centralbank (september 2007 – januar 2008). Emnet blev også rejst i bilaterale drøftelser med medlemsstaternes nationale centralbanker og med betalingsservicesektoren (Det Europæiske Betalingsråd).

I marts 2008 blev der sendt et spørgeskema til de 27 medlemsstaters myndigheder (der sammenstiller betalingsbalancedata), hvori de blev anmodet om at vurdere virkningerne af potentielle ændringer af kravene til betalingsbalanceindberetningen, angive deres fremtidsplaner i henseende til indsamling af statistiske data, og give et overslag over omkostningerne, hvis ændringerne skulle vise sig nødvendige.

Sammenfatning af svarene og af, hvordan der er taget hensyn til dem

Der var bred enighed blandt alle interessenter om at udnævne kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister i relation til forordningen. Udvidelsen af princippet om ensartede gebyrer for direkte debiteringer fik en positiv modtagelse af medlemsstaterne og forbrugerorganisationer, og det blev accepteret af et flertal af repræsentanterne fra betalingssektoren. Kommissionens planer om at takle spørgsmålet om indberetningsforpligtelserne angående betalingsbalancestatistikken fik en varm modtagelse af bankerne, og de blev accepteret af et flertal af medlemsstaterne. Et lille mindretal af medlemsstaterne gav udtryk for deres betænkeligheder ved dette forslag. Disse betænkeligheder blev analyseret i konsekvensanalysen.

Drøftelserne samt besvarelser og skriftlige bidrag fra interessenterne dannede udgangspunkt for den analyse, som er forelagt i to kommissionsdokumenter: et arbejdsdokument om virkningerne af forordning (EF) nr. 2560/2001 om bankgebyrer for indenlandske betalinger (december 2006, SEK(2006) 1783) og en rapport om anvendelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (februar 2008, KOM(2008) 64). I det sidstnævnte dokument blev det konkluderet, at det bør foreslås at ændre forordning (EF) nr. 2560/2001 for at løse de påviste problemer.

Ekspertbistand

Der var ikke behov for ekstern ekspertbistand.

Konsekvensanalyse

Kommissionen har udført den konsekvensanalyse, der er nævnt i arbejdsprogrammet.

I konsekvensanalysen drøftes de tre hovedspørgsmål, der er udpeget som problemer i Kommissionens rapport om forordning (EF) nr. 2560/2001 af februar 2008. Det drejer sig om behovet for at udvide forordningens anvendelsesområde til direkte debiteringer, indberetningsforpligtelserne angående betalingsbalancestatistikken i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner og manglen på nationale kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister i relation til forordningen, herunder klager fra forbrugere.

De relevante alternativer med hensyn til at udvide anvendelsesområdet til direkte debiteringer er: (1) forordningens anvendelsesområde udvides ikke til at omfatte direkte debiteringer (2) sektoren tilskyndes til selvregulering og/eller afgive henstillinger til medlemsstaternes reguleringsindgreb og (3) der vedtages lovgivning for at udvide forordningens anvendelsesområde.

I alternativ 3 vil de opkrævede gebyrer for en national og en grænseoverskridende direkte debitering være bragt på linje inden for hver medlemsstat i tråd med konklusionerne i evalueringsrapporten. Forbrugerne beskyttes mod en eventuel forskelsbehandling i forbindelse med prissætningen af grænseoverskridende direkte debiteringer. De europæiske virksomheder vil drage endnu større fordele heraf, fordi de også er betalingsmodtagere. Som følge af udligningen af gebyrerne vil betalingsstransaktionsomkostningerne for virksomheder være de samme, uanset hvor betaleren befinder sig.

Alternativerne i henseende til betalingsbalanceindberetningen er: (4) den eksisterende tærskel opretholdes, hvorved betalingstjenester er fritaget for forpligtelsen til at indberette betalingsstransaktioner under 12 500 EUR, (5) der oprettes en frivillig Additional Optional Service (AOS) sammenslutning inden for SEPA, hvormed der åbnes mulighed for fortsat at indsamle afregningsbaserede statistiske data, (6) medlemsstaterne tilskyndes til at foretage frivillige tilpasninger og (7) problemer med betalingsbalanceindberetninger tages op via lovgivningen; med tre underalternativer: (7a) fritagelsestærsklen forhøjes til 50 000 EUR, (7b) forpligtelsen for udbydere af betalingstjenester til at foretage afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger ophæves og (7c) fritagelsestærsklen forhøjes til 50 000 EUR efterfulgt, i en anden fase, af ophævelsen af afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger inden januar 2012.

I det foretrukne politiske alternativ 7c vil omkostningerne ved betalingerne blive mindsket i videst mulig omfang, og der vil ikke være nogen forskel administrativt set mellem indenlandske og grænseoverskridende betalinger. I konkurrencemæssig henseende vil der være lige vilkår for udbydere af betalingstjenester. Det gøres lettere at anvende grænseoverskridende betalingstjenester. Ophævelsen af betalingsbalanceindberetningsforpligtelsen vil ske gradvist efter en indledende fase, hvor indberetningstærsklen forhøjes. Dette gør det muligt for de myndigheder, der indsamler betalingsbalancedata, gradvist at tilpasse deres indsamlingsmetoder til de påkrævede ændringer og derved minimere indvirkningen på betalingsbalancestatistikernes kvalitet.

Alternativerne i relation til de kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister er: (8) der udnævnes ikke kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister og (9) der udnævnes kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister i relation til forordningen.

I alternativ 9, der er det foretrukne politiske alternativ, anmodes medlemsstaterne om at angive den kompetente myndighed, der har ansvaret for den korrekte anvendelse af forordningen på nationalt plan. Forbrugere og virksomheder vil kunne begrænse deres udgifter til juridisk bistand i forbindelse med en domstolsbehandling og fremskynde bilæggelsen af betalingstvister via voldgift og mægling.

3. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

Resumé af forslaget

Med forslaget ændres ordlyden af alle bestemmelser i forordning (EF) nr. 2560/2001. Det foreslås desuden at:

- udvide princippet om ensartede gebyrer for grænseoverskridende og tilsvarende indenlandske betalinger, så direkte debiteringer er omfattet heraf
- udfase indberetningsforpligtelsen for udbydere af betalingstjenester angående betalingsbalancestatistikker frem til den 1. januar 2012
- anmode medlemsstaterne om at udnævne kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister for effektivt at håndtere klager og tvister i relation til dette forslag.

Retsgrundlag

EF-traktatens artikel 95, stk. 1.

Subsidiaritetsprincippet

Subsidiaritetsprincippet finder anvendelse, for så vidt som forslaget ikke hører ind under Fællesskabets enekompetence.

Forslagets mål kan ikke i tilstrækkelig grad realiseres af medlemsstaterne, hvilket skyldes følgende:

Grænseoverskridende betalinger i euro forudsætter en samlet strategi for Fællesskabet, fordi de gældende regler og principper nødvendigvis må være de samme i alle medlemsstater for at opnå retssikkerhed og lige konkurrencevilkår for alle interessenter på det europæiske marked for betalinger. Medlemsstaternes instrumenter er ikke så effektive til at opnå samme resultater. Alternativt oprettes der et system med bilaterale aftaler, som det vil være vanskeligt og tidskrævende at forhandle på plads for alle medlemsstater samt omkostningskrævende og komplekst at gennemføre.

En indsats på fællesskabsplan vil af nedenstående grunde være et mere effektivt redskab til at nå målene med forslaget:

En indsats på fællesskabsplan vil garantere en fuld harmonisering af bestemmelserne i alle medlemsstater bl.a. ved at fjerne de resterende barrierer for grænseoverskridende betalinger på medlemsstatsniveau, f.eks. indberetningsforpligtelsen angående betalingsbalancen. Målet i sidste instans, som går ud på at nedbringe omkostningerne ved grænseoverskridende betalinger, opfyldes mest hensigtsmæssigt på EU-niveau.

Der er bred enighed blandt interessenterne (bl.a. medlemsstaterne og betalingssektoren) om, at de udpegede politiske mål opfyldes mest effektivt med en indsats på fællesskabsplan.

Forslaget er derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

Proportionalitetsprincippet

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af følgende grunde:

Forslaget går ikke ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at nå disse mål. Det giver medlemsstaterne mulighed for at udnævne kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister – også eksisterende organer, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt. Angående de statistiske indberetninger kan medlemsstaterne frit vælge en alternativ metode til indsamling af betalingsbalancedata til erstatning for den afregningsbaserede indberetning.

Sigtet med forslaget er at minimere konsekvenserne af ændringerne for de nationale myndigheder, økonomiske aktører og borgerne. Medlemsstaterne kan anvende de eksisterende administrative strukturer og organer for at holde deres omkostninger nede. Afskaffelsen af de afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger til fordel for andre indsamlingsmetoder forventes at medføre et betydeligt fald i omkostningerne til de statistiske indberetninger i de berørte medlemsstater. En udligning af gebyrerne for indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringer forventes ikke at medføre en øget finansiell eller administrativ byrde for interessenterne.

Reguleringsmiddel/-form

Foreslået reguleringsmiddel/form: Forordning.

Andre midler vil ikke være hensigtsmæssige af følgende grund(e):

Forslaget tilsigter at erstatte en eksisterende forordning. I den sammenhæng og med henblik på at opnå den bedst mulige harmonisering uden at skulle benytte nationale gennemførelsesbestemmelser er det mest hensigtsmæssigt at give dette forslag form af en forordning.

4. BUDGETMÆSSIGE VIRKNINGER

Forslaget har ingen konsekvenser for Fællesskabets budget.

5. SUPPLERENDE OPLYSNINGER

Forenkling

Forslaget skal forenkle lovgivningen og de administrative procedurer for privatpersoner.

Idet ordlyden af den foreslåede forordning tilpasses direktiv 2007/64/EF, forventes dette at skabe juridisk kohærens og øge klarheden mellem de to betalingslove og derved forenkle de juridiske rammer.

Udfasningen af forpligtelsen til at foretage afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger forventes at lempe de pålagte administrative byrder for udbydere af betalingstjenester i de 12 medlemsstater, der berøres af dette forslag, med 300-400 mio. EUR hvert år. Endvidere fremgår det af fremskrivninger i konsekvensanalysen og erfaringerne fra de medlemsstater, der allerede har opgivet denne indberetningsmetode, at omkostningerne til indberetningen falder betydeligt, når der indføres alternative metoder til at indsamle statistiske data. I henhold til Europa-Kommissionens overslag og med forbehold af alle de antagelser og forudsætninger, som ligger til grund for den anvendte omkostningsmodel, forventes omkostningerne til de statistiske indberetninger i de 12 medlemsstater at falde fra 600-800 mio. EUR pr. år til 75-150 mio. EUR pr. år. For de enkelte medlemsstater forventes omkostningerne til indberetning at falde til gennemsnitligt mellem en fjerdedel og en tredjedel.

Ophævelse af gældende retsfor skrifter

Vedtagelsen af forslaget vil indebære, at Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 ophæves.

Forny et gennemgang/revision/udløbsklausul

Forslaget indeholder en revisionsklausul.

Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

Den foreslåede retsakt er EØS-relevant og bør derfor omfatte hele EØS-området.

Nærmere redegørelse for forslaget

Den nedenstående korte sammenfatning sigter mod at lette beslutningstagningsprocessen ved at påpege forskellene mellem dette forslag og den eksisterende forordning (EF) nr. 2560/2001. Ændringerne af definitionerne har til følge, at ordlyden af alle artikler er ændret. Indholdet er imidlertid stort set det samme bortset fra de tre ovenstående væsentlige ændringer.

Artikel 1 - formål og anvendelsesområde – er baseret på artikel 1 i forordning (EF) nr. 2560/2001. Den indeholder desuden en henvisning til, at forordningen eventuelt kan omfatte andre valutaer end euro.

Artikel 2 – definitioner – udvider rækkevidden af definitionen af “grænseoverskridende betalinger” til direkte debiteringer. De øvrige definitioner er tilpasset de definitioner, der benyttes i direktiv 2007/64/EF.

Artikel 3 – gebyrer for grænseoverskridende betalinger – tilpasser artikel 3 i forordning (EF) nr. 2560/2001 til de nye definitioner. Udbydere af betalingstjenester forpligtes udtrykkeligt til altid at finde en tilsvarende betaling.

Artikel 4 – lempelse af betalinger – ændrer artikel 5 i forordning (EF) nr. 2560/2001 under hensyn til det aktuelle forslags udvidede anvendelsesområde.

Artikel 5 – betalingsbalanceindberetning – erstatter artikel 6 i forordning (EF) nr.

2560/2001. Der indføres en frist for medlemsstaterne til at ophæve forpligtelsen til at foretage afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger.

Artikel 6, 7 og 8 – kompetente myndigheder, klageprocedurer og udenretslig godtgørelse – er nye. Heri forpligtes medlemsstaterne til at oprette kompetente myndigheder, klageprocedurer og organer til udenretslig bilæggelse af tvister for at sikre, at forordningen efterkommes. Medlemsstaterne anmodes også om at forelægge Kommissionen oplysninger om disse ordninger.

Artikel 9 – samarbejde – er ny. Den omhandler samarbejde mellem de kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister med henblik på at løse tvister på tværs af landegrænser.

Artikel 10 – sanktioner – erstatter artikel 7 i forordning (EF) nr. 2560/2001. Den indeholder også en anmodning til medlemsstaterne om at forelægge Kommissionen nærmere oplysninger om sanktioner.

Artikel 11 – anvendelse på valutaer uden for euro-området – erstatter anden del af artikel 9 i forordning (EF) nr. 2560/2001. Den indeholder desuden en bestemmelse om beskyttelse af erhvervede rettigheder for medlemsstater, der allerede har anvendt forordningen for deres valutaer.

Artikel 12 – revisionsklausul – erstatter en tilsvarende klausul i artikel 8 i forordning (EF) nr. 2560/2001.

Artikel 13 – ophævelse – er ny. Den ophæver forordning (EF) nr. 2560/2001.

Artikel 14 – ikrafttræden – erstatter første del af artikel 9 i forordning (EF) nr. 2560/2001.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. .../...

om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank³,

efter proceduren i traktatens artikel 251⁴, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Af hensyn til et velfungerende indre marked og for at lette den grænseoverskridende handel i Fællesskabet er det afgørende, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger i euro er de samme som for tilsvarende betalinger inden for en medlemsstat. Dette princip er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro⁵, der omfatter grænseoverskridende betalinger i euro og svenske kroner op til 50 000 EUR.
- (2) Rapporten fra Kommissionen angående Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro, der blev vedtaget den 11. februar 2008⁶, bekræftede, at anvendelsen af forordning (EF) nr. 2560/2001 reelt har nedbragt gebyrerne for grænseoverskridende betalings-transaktioner i euro til gebyrniveauet for indenlandske betalinger, og at den har opmuntret den europæiske betalingssektor til at gøre den nødvendige indsats for at opbygge en fællesskabsdækkende betalingsinfrastruktur.

¹ EUT C ... af ... s. .

² EUT C ... af ... s. .

³ EUT C ... af ... s. .

⁴ EUT C ... af ... s. .

⁵ EUT L 344 af 28.12.2001, s. 13.

⁶ KOM(2008) 64 endelig.

- (3) I rapporten blev der set nærmere på de praktiske problemer i forbindelse med gennemførelsen af forordning (EF) nr. 2560/2001. I konklusionen blev der foreslået en række ændringer af den omtalte forordning for at imødegå de problemer, som blev påpeget under revisionsprocessen. Disse problemer vedrører forstyrrelser af det indre betalingsmarked som følge af uensartede forpligtelser til at indberette statistikker, problemer med håndhævelsen af forordning (EF) nr. 2560/2001, fordi der ikke er udpeget nationale kompetente myndigheder, og manglen på organer til udenretslig bilæggelse af tvister i relation til den omtalte forordning og det faktum, at forordningen ikke omfatter direkte debiteringer.
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked⁷ indeholder et moderne retsgrundlag for oprettelsen af et fællesskabsdækkende indre marked for betalinger. For at sikre juridisk kohærens mellem begge retsakter er det hensigtsmæssigt at tilpasse de relevante bestemmelser i forordning (EF) nr. 2560/2001, bl.a. definitionerne.
- (5) Forordning (EF) nr. 2560/2001 omfatter grænseoverskridende pengeoverførsler og grænseoverskridende elektroniske betalingstransaktioner. Den omfatter ligeledes grænseoverskridende checks, men kun af hensyn til åbenheden. I overensstemmelse med målet i direktiv 2007/64/EF om at muliggøre grænseoverskridende direkte debiteringer er det hensigtsmæssigt at udvide forordningens anvendelsesområde. For betalingsinstrumenter, der hovedsagelig eller udelukkende er papirbaseret, som f.eks. checks, er det stadig ikke hensigtsmæssigt at følge princippet om ensartede gebyrer, eftersom de i sagens natur ikke kan håndteres så effektivt som elektroniske betalinger.
- (6) Det bør forebygges, at betalingsmarkedet opsplittes, og det er derfor hensigtsmæssigt at følge princippet om ensartede gebyrer. Der bør til dette formål udpeges en indenlandsk betaling med samme eller meget tilsvarende karakteristika som en grænseoverskridende betaling, navnlig hvad angår det betalingsinstrument, som benyttes til at initiere en betalingstransaktion, hastighed og automatiseringsgrad, for hver kategori af grænseoverskridende betalingstransaktion.
- (7) Det er væsentligt at lette udførelsen af grænseoverskridende betalinger for udbydere af betalingstjenester. I den forbindelse bør standardiseringsbestrebelse fremmes, især brugen af det internationale bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskoden (BIC). Det er derfor hensigtsmæssigt at oplyse betalingstjenesternes brugere om IBAN og BIC.
- (8) Uensartede indberetningsforpligtelser angående betalingsbalancestatistikker, som udelukkende omfatter grænseoverskridende betalingstransaktioner, hindrer udviklingen af et integreret marked for betalinger, bl.a. inden for rammerne af det fælles eurobetalingsområde (SEPA). Inden for SEPA bør disse bankafregningsbaserede indberetningsforpligtelser udfases gradvist under hensyn til den periode, som er nødvendig for at omstille betalingsbalanceindberetningerne i medlemsstaterne til alternative dataindsamlingsmetoder. For at garantere, at betalingsbalancestatistikken forelægges løbende, rettidigt og på effektiv vis, bør det også sikres, at lettilgængelige betalingsdata, f.eks. IBAN, BIC og transaktionsbeløbet og basale, aggregerede betalingsdata for forskellige betalingsinstrumenter fortsat kan indsamles, hvis ikke

⁷ EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.

indsamlingsprocessen forstyrrer den automatiske gennemførelse af betalinger og kan gøres helt automatisk.

- (9) For at gøre det muligt at klage og få godtgørelse i tilfælde af forkert anvendelse af denne forordning bør medlemsstaterne etablere hensigtsmæssige og effektive klage- eller ankeprocedurer og procedurer til bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugeren og dennes betalingstjenesteudbyder. Det er også vigtigt at udnævne kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister, under anvendelse af eksisterende procedurer, hvis dette er relevant.
- (10) Det er afgørende at sikre, at kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister i Fællesskabet aktivt samarbejder med henblik på en gnidningsløs og rettidig bilæggelse af tvister på tværs af landegrænser i relation til denne forordning.
- (11) Medlemsstaterne bør i deres nationale lovgivning fastsætte sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkninger, for manglende overholdelse af denne forordnings bestemmelser.
- (12) Det ville rumme indlysende fordele at udvide denne forordnings anvendelsesområde til andre valutaer end euro, især hvad angår det antal betalinger, der er omfattet. Der bør derfor fastlægges en notifikationsprocedure, således at medlemsstater, der ikke benytter euroen som valuta, kan lade denne forordning omfatte grænseoverskridende betalinger, der foretages i deres nationale valuta. Dog bør det sikres, at lande, som allerede har afsluttet denne procedure, ikke behøver at indgive en ny notifikation.
- (13) Kommissionen bør forelægge en rapport om, hvordan IBAN og BIC udnyttes til at lette betalinger inden for Fællesskabet. Kommissionen bør ligeledes forelægge en rapport om anvendelsen af denne forordning.
- (14) Af hensyn til retssikkerheden og klarheden bør forordning (EF) nr. 2670/2001 erstattes.
- (15) For at sikre juridisk kohærens mellem nærværende forordning og direktiv 2007/46/EF, navnlig hvad angår gennemsigtighed i betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester og betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser, bør denne forordning finde anvendelse fra den 1. november 2009.
- (16) Målene for den foranstaltning, der skal gennemføres, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af foranstaltningens omfang eller virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. I denne forordning fastsættes bestemmelser om grænseoverskridende betalinger inden for Fællesskabet for at sikre, at gebyrerne for disse betalinger er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat.
2. Denne forordning gælder for grænseoverskridende betalinger op til 50 000 EUR denomineret i euro eller i en af de i artikel 11 omhandlede medlemsstaters valuta.
3. Denne forordning finder ikke anvendelse på betalinger, som sker mellem udbydere af betalingstjenester for disses regning.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- (1) "grænseoverskridende betalinger": elektroniske betalingstransaktioner, som initieres af en betaler, eller af eller via en betalingsmodtager, og som udføres af en udbyder af betalingstjenester eller en filial heraf i en medlemsstat med henblik på at stille en sum penge til rådighed for en betalingsmodtager via vedkommendes udbyder af betalingstjenester eller en filial heraf i en anden medlemsstat
- (2) "betalingsinstrument": enhver form for personaliseret instrument og/eller sæt af procedurer, som er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som brugeren af betalingstjenesten benytter til at initiere en betalingstransaktion
- (3) "betaler": en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- (4) "betalingsmodtager": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- (5) "udbyder af betalingstjenester": enhver af de kategorier, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, og juridiske og fysiske personer som omhandlet i samme direktivs artikel 26
- (6) "bruger af betalingstjenester": en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- (7) "betalingstransaktion": handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren

- (8) “betalingsordre”: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- (9) “gebyr”: ethvert gebyr, som en udbyder af betalingstjenester opkræver hos brugeren af betalingstjenesten i direkte eller indirekte tilknytning til en betalingstransaktion.

Artikel 3

Gebyrer for grænseoverskridende betalinger og tilsvarende indenlandske betalinger

1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver i forbindelse med grænseoverskridende betalinger, skal være de samme som de gebyrer, som samme udbyder af betalingstjenester opkræver for tilsvarende betalinger af samme værdi inden for den medlemsstat, hvor den grænseoverskridende betaling stammer fra.
2. Ved vurderingen af gebyrniveauet for en grænseoverskridende betaling skal udbyderen af betalingstjenesten med henblik på opfyldelsen af stk. 1 fremdrage den tilsvarende indenlandske betaling.

Artikel 4

Foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger

1. En udbyder af betalingstjenester meddeler, når dette er relevant, brugeren af betalingstjenesten sidstnævntes internationale bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskode (BIC).

Desuden anfører en udbyder af betalingstjenester, når dette er relevant, IBAN og BIC for brugeren af betalingstjenesten på dennes kontoudtog eller som bilag hertil.
2. Når det er hensigtsmæssigt i forhold til den pågældende betalingstransaktions art og for transaktioner, der initieres af betaleren, skal betaleren efter anmodning oplyse sin udbyder af betalingstjenester om betalingsmodtagerens IBAN og BIC på betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester.
3. Når det er hensigtsmæssigt i forhold til den pågældende betalingstransaktions art og for transaktioner, der initieres af betalingsmodtageren, skal betalingsmodtageren efter anmodning oplyse sin udbyder af betalingstjenester om betalernes IBAN og BIC på betalernes udbyder af betalingstjenester.
4. Når det er hensigtsmæssigt i forhold til den pågældende betalingstransaktions art og for så vidt angår fakturering af varer og tjenesteydelser inden for Fællesskabet skal en leverandør, der accepterer betalinger, som er omfattet af denne forordning, oplyse kunderne om sit IBAN og sin udbyder af betalingstjenesters BIC.

Artikel 5

Forpligtelse til at foretage betalingsbalanceindberetninger

1. Senest med virkning fra den 1. januar 2010 ophæver medlemsstaterne nationale forpligtelser for udbydere af betalingstjenester til at foretage indberetninger af afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker op til et beløb på 50 000 EUR.

2. Senest med virkning fra den 1. januar 2012 ophæver medlemsstaterne nationale forpligtelser for udbydere af betalingstjenester til at foretage indberetninger af afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker.
3. Uden at dette berører stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne fortsat indsamle aggregerede data eller lettilgængelige oplysninger, når en sådan indsamling opfylder følgende betingelser:
 - a) den har ingen indflydelse på udbydere af betalingstjenesters straight-through processing af betalinger
 - b) udbydere af betalingstjenester kan automatisere indsamlingen.

Artikel 6 *Kompetente myndigheder*

1. Medlemsstaterne udnævner myndigheder, som bærer ansvaret for at sikre, at bestemmelserne i denne forordning overholdes.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse kompetente myndigheder inden seks måneder efter nærværende forordnings ikrafttræden. De underretter omgående Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse myndigheder.

Artikel 7 *Klageprocedurer*

1. Medlemsstaterne fastlægger procedurer, hvormed brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter kan forelægge de kompetente myndigheder en klage over udbydere af betalingstjenesters påståede overtrædelser af denne forordning.
2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de udenretslige klage- og godtgørelsesprocedurer, der er indført ved artikel 8.

Artikel 8 *Udenretslige godtgørelsesprocedurer*

1. Medlemsstaterne indfører tilstrækkelige og effektive udenretslige klagemuligheder og godtgørelsesprocedurer til bilæggelse af tvister mellem brugere af betalings-tjenester og deres udbydere af betalingstjenester vedrørende tvister om rettigheder og forpligtelser i medfør af denne forordning, idet eksisterende organer anvendes, når det er relevant.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse organer inden seks måneder efter nærværende forordnings ikrafttræden. De underretter omgående Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse organer.

Artikel 9
Samarbejde på tværs af landegrænser

1. De forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister, der er nævnt i artikel 6 og 8, samarbejder aktivt om at bilægge tvister på tværs af landegrænser.

Artikel 10
Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne anmelder disse sanktionsbestemmelser til Kommissionen senest den [DATO: 12 måneder efter denne forordnings ikrafttræden] og giver den omgående besked om enhver ændring af dem.

Artikel 11
Anvendelse på andre valutaer end euroen

1. Medlemsstater, som ikke benytter euroen som valuta, men som ønsker at udvide nærværende forordnings anvendelsesområde til deres valuta, underretter Kommissionen om deres beslutning. Denne notifikation offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Den udvidede anvendelse får virkning 14 dage efter offentliggørelsen.
2. Medlemsstater, der på datoen for nærværende forordnings ikrafttræden allerede har afsluttet notifikationsproceduren. jf. artikel 9 i forordning (EF) nr. 2560/2001, behøver ikke at forelægge en notifikation som nævnt i denne artikels stk. 1.

Artikel 12
Revisionsklausul

1. Senest den 31. december 2012 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om anvendelsen af IBAN og BIC i relation til automatiseringen af betalinger, og denne ledsages om nødvendigt af hensigtsmæssige forslag.
2. Senest den 31. december 2015 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om anvendelsen af denne forordning, og denne ledsages om nødvendigt af hensigtsmæssige forslag.

*Artikel 13
Ophævelse*

Forordning (EF) nr. 2560/2001 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning.

*Artikel 14
Ikrafttræden*

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. november 2009.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles,

*På Europa-Parlamentets vegne
Formand*

*På Rådets vegne
Formand*